

άλανιαράκι τό, Νάξ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. *άλανιάρεις*.

Γυνή ἢ κόρη ἐρωτότροπος καὶ ἄσεμνος. Συνών. *άλανιάρα* (ιδ. *άλανιάρεις*). Πβ. *άλάνης*, *άλάνι* 2.

άλανιαρίζω Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλανιάρεις*.

Περιφέρομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀσκόπως, γυρίζω εἰς τοὺς δρόμους ὡς ἀλήτης.

άλανιάρικα ἐπίρρ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλανιάρεις*.

Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀλητῶν.

άλανιάρεις ὁ, πολλαχ. *άλανιάρ'ς* Σάμ. κ. ἁ. Θηλ. *άλανιάρα* πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλάνι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. *-ιάρεις*.

1) Ὁ περιφερόμενος ἄεργος, ἄνθρωπος τοῦ δρόμου, ἀλήτης, πρόστυχος ἐνθ' ἄν.: *Γυρίζει σὰ δὸν άλανιάρι* Κρήτ. *Εἶναι ἕνας άλανιάρης, Παναγιά μου!* Σῦρ. Συνών. *μόρτης*, *μπερμπάντης*, *ξεσκισμένος* (ιδ. *ξεσκίζω*). 2) Θηλ. *άλανιάρα*, γυνή ἢ κόρη ἐρωτότροπος καὶ ἄσεμνος πολλαχ.: Ἰσμ.

Τῆς άλανιάρας τὸ φιλεῖ ἔχει περίσσα γλύκα, γι' αὐτὸ τὴν ἀγαποῦν πολλοί, τὴν παίρνουν δίχως προῖκα

Ἀθῆν. Συνών. *άλανιαράκι*.

άλανοπερίστερο τό, ἑνιαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *άλάνης* καὶ *περιστέρει*.

Ἀγρία περιστερὰ.

άλαπαγανεύω ἀμάρτ. *άλαπαανεύω* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλαπαγανιό*.

Σπαταλῶ.

άλαπαγανιό τό, ἀμάρτ. *άλαπαανιό* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ἑλλειψις τάξεως, ἀκαταστασία: Ἀλαπαανιό ἴνεται 'κεῖ μέσ' ἔς τὸ σπῖτι, μήτε ροῦχο προσέχουν μήτε πιάττο, παρὰ τὰ πετοῦν ὅλα. 2) Σπατάλη: Τ' ἄλαπαανιό 'πὸν ἴνεται 'κεῖ δὲν ἴνεται ἄλλοῦ.

άλαπαγανιστής ὁ, ἀμάρτ. *άλαπαανιστής* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. **άλαπαγανίζω*.

Σπάταλος: *Γυναῖκα άλαπαανίστρα*.

άλάρμη ἡ, ἀλάμη Κύπρ. *άλάρμη* Θήρ. Κάλυμν. Κάρπ. Κύπρ. Κῶς Σίφν. κ. ἁ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλας* καὶ *ἄρμη*. Λόγος τῆς συνθέσεως εἶναι ἢ μεγαλυτέρα σαφήνεια τῆς ἐπισκοτισθείσης πως σημ. τοῦ ἄρχ. *ἄλμη*. Ἰδ. ΝΔεκαβάλλ. ἐν Ἀθηνᾶ 28(1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 93. Διὰ τὴν σημ. πβ. καὶ *άλατάρμη*.

Ὑδωρ περιέχον ἄλας, ἄλμη ἐνθ' ἄν.: *Βάζω εἰλαιὲς ἔς τὴν ἄλάρμη Σίφν. Κάμε νάκ-κον ἄλάρμη νὰ βάλουμεν ἔς τὰ*

χαλ-λούμια, γιατί ἔν-νὰ μᾶς χαλάσουνιν (κάμε ὀλίγην ἄλμην νὰ βάλουμεν εἰς τὰ τυριά κτλ.) Κύπρ. Συνών. *άλατάρμη*, *ἄρμη*, *νεράρμη*, *σαλαμούρα*.

ἄλαρος ὁ, Πελοπν. (Μεγαλόπ. Τριφυλ. κ. ἁ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου. Πβ. *ἄρὸς* = κοιλότης βράχου.

Μικρὸς λάκκος κατασκευαζόμενος ἐν τῇ παιδιᾷ τῆς γουρουνίστας. Συνών. *γούβα*.

άλάρω πολλαχ. *ἴλρω* Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *alare* = ρυμουλκῶ, σύρω πλοῖον.

1) Ὡς ναυτικὸς ὄρ. ἔλκω, σύρω τι, οἶον κάλων, λέμβον διὰ σχοινίου κττ. πολλαχ. 2) Κωπηλατῶ Πόντ. (Οἶν.)

άλάρωτος ἐπίθ. Ἡπ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἁ. —(Νουμάς 204,6).

Ἐκ τοῦ στερετ. *ά-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **λάρωτος* < *λάρωνω*.

1) Ὁ μὴ καθησυχάζων, ὁ μὴ παύων νὰ κλαυθμυρίζῃ, ἐπὶ νηπίου Ἡπ.: *Παιδί ἄλάρωτο*. β) Ὁ μὴ παύων νὰ λέγῃ, ὁ μὴ σιωπῶν, συνήθως ἐπὶ τοῦ στόματος ἢ τῆς γλώσσης Ἡπ. —(Νουμάς ἐνθ' ἄν.): *Αὐτὸς ἔχει ἄλάρωτο στόμα* Ἡπ. *Ἡ γλῶσσα τῆς γυναίκας του ἔκοφτε κ' ἔρραφτε ἄλάρωτη* (Νουμ. ἐνθ' ἄν.) 2) Ἀνιάτος, ἀθεράπευτος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἁ.: *Ἀλάρωτον γιὰρὰ* (πληγὴ) Κοτύωρ. Συνών. *ἄγιανος*, *ἄγιατος*, *ἄγιάτρευτος* 1.

ἄλᾶς ἐπίθ. Καππ. (Φάρας.) Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ala* = ποικιλόχρους.

1) Ὁ ἔχων λευκὰς κηλίδας ἐπὶ μέλανος ἐδάφους Καππ. (Φάρας.): *Ἀλᾶς βόιδι*. 2) Ἀνδρικός μάλλινος ἐπενδύτης, διὰ τοῦ ὁποίου καλύπτεται καὶ ἡ κεφαλὴ Κύπρ.

ἄλᾶς ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλόη*.

Τὸ φυτὸν ἄλῳ ἢ ἀληθινῇ (*aloë vera* ἢ *vulgaris*) τῆς τάξεως τῶν λειριωδῶν (*liliaceae*), ἢ τῶν ἀρχαίων ἄλῳ, βότανον ἀντιβασκάνιον. [**]

ἄλας τό, κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φερτ. Φλογ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.) *ἄλα* Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) *χάλα* Καλαβρ. (Μπόβ.) *ἄς* Καππ. (Φάρας.) *ἄβας* Α.Ρουμ. (Καρ.) Πληθ. ὄνομαστ. *ἄλαδα* Ἡπ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. *ἄλας*. Ὡς γενικ. τοῦ ὄν. χρησιμοποιεῖται συνήθως ἢ τοῦ συνων. *άλάτι*.

1) Τὸ μαγειρικὸν ἄλας, διὰ τοῦ ὁποίου ἀλατίζομεν τὰς τροφὰς ἐν γένει καὶ ταριχεύομεν τὰ ἀλίπαστα κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φάρας. Φερτ. Φλογ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.): *Ἄλας Βλάχικο* (τὸ ἐκ Ρουμανίας εἰσαγόμενον ὀρυκτὸν ἄλας) Κωνπλ. *Ἐχ' ἄλας τὸν φαεῖ* Ἡπ. (Ζαγόρ.) *Τὸν φαεῖ εἶνι λύσσα 'πὸν τ' ἄλας αὐτόθι*. *Τὸ κριγιάς τὸ παστώνομε μὲ τὸ ἄλας Τῆν*. *Ἄμα σὶ πονηὶ τοῦ κιφάλ' σ', τρία κ' κκιὰ ἄλας νὰ ρίξ'ς ἔζ δὴ φουτιά, θὰ πατλαδίσουν κι θὰ πιράσ' τοῦ κιφάλ' (θὰ πατλαδίσουν = θὰ διαρραγοῦν) Θράκ. (Κομοτ.) || Φρ. Τ' ἄλας ἔδακεν τὸ φαεῖν* (τὸ ἄλας ἐδάγκωσε τὸ φαγητόν, ἥτοι ἐρρίφθη εἰς αὐτὸ ποσότης ἄλατος περισσοτέρα τοῦ δέοντος καὶ διὰ τοῦτο ἐγένεν

